

fælde, hvor det, der gives Ret til efter dette Lovforslag, kan virke generende for den hidtidige Bruger af Ejendommen. Den højtærede Minister sagde, at Ejeren ikke havde noget imod det, det var Brugeren, og det er jo rigtigt: Ejeren generes ikke deraf; men den tidligere Bruger har vist i Regelen den Forpligtelse, at han skal aflevere Arealerne i pløjet Tilstand, og denne hans Pligt til Pløjning kan komme i Kollision med Landmaalernes Udstykningsarbejde, idet de sætter en hel Del Mærker i Jorden. Der kan ligeledes ske Kollision, naar mange forskellige Personer faar Ret til at færdes paa disse Jorder; det kan give Anledning til baade Gener, Tab og Kævlerier. Endelig er der det at sige, at det er en helt ny Retspraksis, man her vil indføre. Den højtærede Minister nævnte Militæret, men det er jo en rent midlertidig Brug, Militæret gør af den Jord, det holder Øvelser paa. Og hvad Banerne angaar, er Forholdet det, at bortset fra, at et enkelt Mærke kan udsættes en ganske kort Tid, betaler Banerne Jorden fra det Øjeblik, de lægger Haand paa den. Det er altsaa denne Praksis, man nu vil bryde, og det skulde ikke undre mig, om man, hvis dette Lovforslag vedtages, vil henvise dertil i andre Tilfælde, hvor det offentlige maa have Brug for Arealer, og stille de samme Krav til de Ejere og Brugere, som da skal afgive Jord. Derfor er jeg og mine Meningsfæller imod, at Lovforslaget gennemføres i den foreliggende Form.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Nu fik vi altsaa at vide, hvad det er for Ulemper, der muligt kan følge af, at man tilstaar den fremtidige Ejer denne Færdselsret. Det ærede Medlem siger, at den hidtidige Bruger har Pligt til at pløje visse Arealer; jeg ved ikke rigtig, om det ærede Medlem mente, at de Mærker, som blev udsat, skulde gøre det vanskeligere at pløje, for jeg kan dog ikke tro, det ærede Medlem mente, at den hidtidige Bruger havde en Erstatningspligt, hvis Pløjningen ikke var, som den skulde være. Men lad os sige, at der, efter at dette Lovforslag er vedtaget, blev afsat Mærker paa en Jord, der bagefter skulde pløjes, og at det voldte Gene for den paagældende — ja, saa har vi jo § 4, efter hvilken han enten faar Erstatning eller bliver fritaget for at pløje, fordi han er hindret deri. Det siger den sunde Fornuft, og det understreges yderligere i § 4. Det ærede Medlem sagde, at det kan volde Tab for den hidtidige

Bruger, naar andre færdes paa Jorden. Jeg har forgæves spekuleret for at udfinde, hvori det Tab skulde bestaa. Manden skal af med Jorden til 1. April, og selv om der bliver almindelig Folkevandring over denne Jord lige fra 1. Januar til 1. April, eller man ligefrem holder offentlige Møder paa den, eller hvad man nu kunde misbruge Jorden til, kan jeg ikke se, at den Mand, der skal bort den 1. April, skulde kunne lide det allerrigeste Tab, selv om ogsaa Vintersæden blev fuldstændig nedtrampet. Jeg kunde forstaa, hvis den vordende Bruger af Jorden, Husmanden, vilde nære Betæneligheder ved, at Færdselen blev alt for uhindret, men jeg kan med min bedste Villie ikke forstaa, at den Mand, der skal fratæde 1. April, kan faa noget Tab. Jeg vilde gerne forstaa det, hvis det var mig muligt, hvis jeg kunde øjne noget Tab, men jeg fatter det ikke. Ærede Medlemmer kan saa sige, at jeg har vel ikke meget Forstand paa det Omraade, men jeg har dog i hele min Barn-dom færdedes paa Landet, er født og opvokset der og kender lidt til det. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem kan paavise et saadant Tab.

Saa sagde det ærede Medlem til sidst, at hvis dette Lovforslag blev vedtaget — og her laa egentlig Hovedindvendingen mod Lovforslaget —, vilde man, naar andre lignende Tilfælde maatte indtræffe, muligvis henvise hertil. Det er jeg ogsaa tilbøjelig til at tro. Hvis der skulde komme Tilfælde, der var lige saa oplagte som dette, hvor ingen lider Skade, men hvor det vil være i manges Interesse — og det ærede Medlem indrømmer jo selv, at det i dette Tilfælde vilde være af stor Betydning og stor Interesse for mange —, kunde jeg godt tænke mig, at man under Henvisning hertil vedtog lignende Love. Jeg tror heller ikke, man i saa Tilfælde behøvede at være ængstelig; Ejendomsretten vilde saa vist ikke lide ringeste Skade af den Grund.

Piper: Den højtærede Minister sagde, at han godt kunde tænke sig, at man, naar der kom andre Tilfælde, vilde tage det, der her foreslaas, til Forbillede — og det var jo det, jeg mente kunde befrygtes. Men det har dog hidtil været gældende Ret, at man ikke kunde raade over det, man ikke ejede, og den Ret synes jeg vi skulde opretholde. Hvis det offentlige vil have Raadighed over et Stykke Jord, maa man skaffe sig Ejendomsretten til det, og saa kan man raade